

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/24/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817205031
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5817205031.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci žalobcov: 1a/ M. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. L. XXX/X, D., 1b/ V. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX/XX, D., 1c/ A. H., rod. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, 1d/ Q. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/X, D., 1e/ Ing. V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/X, D., žalobcovia 1b/, 1d/ a 1e/ zastúpení JUDr. Petrom Machajom, advokátom so sídlom T. XX, F. K. (žalobcovia 1a/ až 1e/ ako právni nástupcovia po zomrelom V. B., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom D. XXX/X, zomr. XX.XX.XXXX), proti žalovanému: W. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, zastúpenému JUDr. Slavomírom Bachyncom, advokátom so sídlom W. XXX, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. V. B., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom D. XXX/X, zomr. XX.XX.XXXX, na odvolanie žalobcov 1b/, 1d/, 1e/ a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 2C/59/2017-287 zo dňa 13. 11. 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., v ktorom žalobu zamietol,
p o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., v ktorom žalovanému náhradu trov konania nepriznal m e n í tak, že žalovanému proti žalobcom 1b/, 1d/, 1e/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania p r i z n á v a v celom rozsahu, proti žalobcom 1a/, 1c/ mu nárok na náhradu trov prvoinštančného konania n e p r i z n á v a .

Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcom 1b/, 1d/, 1e/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, proti žalobcom 1a/, 1c/ mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie podľa ust. § 630 OZ zamietol žalobu žalobcov proti žalovanému, ktorí sa do konania dostali ako právni nástupcovia po ich nebohom otcovi V. B., ktorý bol pôvodným žalobcom a ktorý sa domáhal určenia, že je vlastníkom rodinného domu zapísaného na LV č. XXXX pre k.ú. D. súpisné č. XXX, postavenom na parcele č. 5434 (neskôr prečíslovaná na 5434/1). Žalobu odôvodňoval tým, že so svojou už nebohovou manželkou podaroval žalovanému ako svojmu synovi na základe darovacej zmluvy a zmluvy o vecnom bremene predmetný rodinný dom. Predmetom darovacej zmluvy bolo aj zriadenie vecného bremena zapísaného ako právo doživotného bývania, opatera a starostlivosť v starobe a chorobe, slobodný pohyb po rodinnom dome v prospech žalobcu a jeho manželky. Mal za to, že žalovaný svojím správaním voči nemu a v období, keď matka žalovaného ochorela, neprejavil žiadny záujem plniť si povinnosti vyplývajúce mu z vecného bremena, a teda sa o žalobcu ako o otca nestaral, neposkytol mu potrebnú starostlivosť v chorobe a po smrti matky sa o neho vôbec nezaujímal, napriek tomu, že o jeho pomoc žiadal, keďže potreboval dennú starostlivosť, a teda, aby mu niekto navaril, resp. zabezpečil a podal jedlo, postaral sa o hygienu

a ošatenie a o to, aby v dome nezamrzol, aby mu niekto poupratoval, išiel s ním k lekárovi, teda poskytoval mu celodennú opatrovateľskú starostlivosť, keďže žalovaný sa odsťahoval do K. a v trvalom bydlisku sa objavil 1x do mesiaca, z ktorého dôvodu ho vyzval na vrátenie daru listom zo dňa 31. 10. 2017, na ktorý reagoval tak, že dar vrátiť nemieni. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že vo svojich výpovediach na pojednávaníach vo veci samej sa žalobca 1a/, 1c/ zhodne vyjadrili, že sú za to, aby zostal zachovaný doterajší právny stav, a teda aby sporný dom zostal žalovanému, s čím nesúhlasil žalobca 1b/, 1d/ a 1e/. Z darovacej zmluvy z 21. 11. 2021, ktorej vklad bol povolený 22. 05. 2022 mal preukázané, že pôvodný žalobca spolu s manželkou A. B., rod. W., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX darovali žalovanému predmetný rodinný dom, pričom darovacou zmluvou bolo zriadené aj vecné bremeno. Rovnako mal preukázané, a to listom z 31. 10. 2017 označenom ako výzva na vrátenie daru, ktorý bol žalovanému doručený 10. 11. 2017, že pôvodný žalobca sa domáhal vrátenia predmetného rodinného domu pre jeho už uvedené správanie, ktoré považoval za v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Mal za to, že na strane žalobcov je naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže namiesto ich otca v rozpore s faktickým stavom je v katastri nehnuteľností zapísaný žalovaný. Ďalej mal za to, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru podľa § 630 OZ nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného, alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity alebo o porušenie sústavné alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem Zákona o rodine alebo zo zmluvného vzťahu, pričom tieto osoby patria k členom rodiny. Otázka, či boli chovaním obdarovaného hrubo porušené dobré mravy, je predovšetkým otázkou skutkovou. Pre správne zodpovedanie predmetnej otázky je preto nevyhnutné, aby v každom jednotlivom prípade bolo hrubé chovanie obdarovaného, nielen darcom tvrdené, ale taktiež preukázané. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobcovia (aj keď žalobcovia 1a/, 1c/ de facto proti svojej vôli v dôsledku núteného procesného spoločenstva) sa voči žalovanému domáhali určenia, že rodinný dom patrí do dedičstva na tom skutkovom základe, že sa voči rodičom správal v období 12/2016 do smrti otca XX. XX. XXXX tak, že hrubo porušoval dobré mravy, keďže týmto neposkytol potrebnú opateru a starostlivosť v starobe a chorobe, ktorú na seba prevzal vyššie uvedenou darovacou zmluvou so zriadením vecného bremena. Vypočutím žalobcov, ako aj žalovaného a svedkov bolo zistené, že tak o ich matku, ako aj o ich otca sa v prevažnej miere osobne starala žalobkyňa 1c/. Z výpovede žalovaného, ako aj žalobkyne 1c/, ktorých tvrdenia nepopierali ani ostatní žalobcovia, bolo zistené, že táto sa so žalovaným, ako aj s ich matkou dohodli, že starostlivosť o rodičov bude vykonávať žalobkyňa 1c/, ktorá bola v tej dobe nezamestnaná a namiesto matky začala poberať opatrovateľský príspevok na otca vo výške 160,- eur mesačne, keďže každý z ostatných súrodencov chodieval do roboty. Rovnako tak existovala dohoda o starostlivosti o otca v období, keď bola žalobkyňa 1c/ po operácii v kúpeľoch, čo opätovne vyplynulo z výpovede sporových strán. Žalobca 1d/ v rámci tejto starostlivosti v danom období od žalobkyne 1c/ prevzal peniaze z ošetrovného za obdobie, keď sa po dohode staral o otca. Rovnako z výpovede žalovaného, ktorého vyjadrenia boli potvrdené výpoveďou žalobkyne 1c/, žalobcu 1a/ a žalobcu 1b/ mal preukázané, že nemožno konštatovať, že by žalovaný neprejavoval o rodičov záujem, resp. týmto neposkytoval vôbec starostlivosť a opateru, ktorú si v rozhodnom období vyžadovali. Uvedené skutkové zistenia súd odôvodnil konkrétnymi časťami výpovedí strán. K uvedenému dal do pozornosti viaceré skutočnosti, keďže žalobca 1d/ vo svojej výpovedi poukazoval na nedostatočnú osobnú starostlivosť žalovaného, predovšetkým o otca a v tejto súvislosti aj na jeho nedostatočný prejav osobnej pozornosti a citu voči otcovi (napr. že s matkou a otcom často nechodieval k doktorovi, žalobcovi osobne nevaril, nepral, nerobil mu raňajky, osobne neupratoval, že sa s otcom nemodlil a že s ním nekomunikoval), a teda že na strane jednej žalobca 1d/ s otcom nežil dennodenne v spoločnej domácnosti, že tento mal so žalovaným narušený vzťah, že títo dvaja sa vyhýbali osobnému kontaktu, že žalovaný sa úmyselne zdržiaval dole v pivnici vždy, keď bol u otca niektorý z bratov, pričom na strane druhej žalovaný vo svojej výpovedi (ktorú inak ani jeden zo žalobcov nerozporoval a naopak žalobkyňa 1c/ potvrdzovala) vypovedal zo všeobecného pohľadu možno o maličkostiach, ale z pohľadu súdu sa tieto po zhodnotení celkových okolností javili ako podstatné a svedčiace o rozsahu citového vzťahu, starostlivosti a opatere poskytovanej otcovi zo strany žalovaného, ktoré súd viedli k záveru, že zo strany žalovaného nešlo o také správanie sa voči otcovi, ktoré by nieslo znaky hrubého narušenia dobrých mravov (výpoveď žalovaného zo 14. 10. 2020), čo svedčí o vedomosti žalovaného o otcových návykoch a potrebách, čo vyplývalo aj z ďalších jeho súdom uvádzaných výpovedí, ktoré hovorili aj o zhoršených vzťahoch s bratmi. Z výpovede všetkých sporových strán, predovšetkým žalobkyne 1c/ bolo tiež zistené a táto skutočnosť nebola sporná, že vzťah medzi otcom a žalovaným síce existoval, ale nedá sa povedať, že by bol najvrúcnejší, keďže právny predchodca žalobcov si nevedel k žalovanému

nájsť cestu, pričom podľa názoru súdu, a táto skutočnosť mu vyplynula z vykonaného dokazovania, bol tento vzťah pred smrťou otca negatívne ovplyvňovaný hlavne zo strany žalobcov 1b/, 1d/, kde aj táto skutočnosť mohla ovplyvniť obmedzenie vonkajších prejavov správania sa žalovaného voči otcovi a naopak (výpoveď žalovaného, výpoveď žalobcu 1a/, 1b/, 1c/). Pokiaľ išlo o výpovede svedkov vypočutých v konaní, išlo o svedkov, ktorí sú v blízkom rodinnom pomere so žalobcom 1d/ (manželka a deti), ktorý mal ako jediný zo žalobcov skutočný záujem na pokračovaní v danom konaní, a teda z pohľadu súdu aj títo môžu mať vzhľadom na uvedené záujem na výsledku sporu. Ich výpovede síce neboli rozporované druhou stranou, no súd tu ako na dôveryhodnejšiu prihliadol na výpoveď žalobkyne 1c/, ktorá mala najlepšiu vedomosť ako bolo o rodičoch, predovšetkým o otca postarané, keďže túto starostlivosť po dohode so žalovaným vykonávala osobne a denne. Súčasne uviedol, že nepopiera, že zo strany žalobcu 1d/ vo vzťahu k jeho rodičom, predovšetkým vo vzťahu k otcovi bola poskytovaná starostlivosť a opatera sprevádzaná úctou milujúceho dieťaťa, či už po citovej, fyzickej a finančnej stránke, ktorá sa mu potom z hľadiska miery starostlivosti a opatery, ktorú on prejavoval voči rodičom, zdala zo strany žalovaného nedostatočná, avšak súd bol toho názoru, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by správanie žalovaného voči rodičom bolo v hrubom rozpore so spoločenskými a mravnými pravidlami, ktoré sú v danej spoločnosti v prevažnej miere uznávané, a teda v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného ako prostá nevďačnosť, ani menej významné porušenie dobrých mravov zo strany obdarovaného, ale len správanie, ktoré vzhľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov, čo v tomto prípade splnené nebolo, a preto žalobu zamietol. Mal za to, že na sporové strany a vzťahy medzi nimi je potrebné nazerať komplexne s prihliadnutím aj na okolnosti uzavretia darovacej zmluvy (snaha rodičov, najmä matky o obídienie nevlastnej sestry strán sporu v rámci majetkových vzťahov, existencia stavieb rodinných domov ostatných súrodencov, okrem žalovaného, ktorý týmto pomáhal pri ich dokončovaní), tiež na okolnosti a rozsah uzavretia dedičskej dohody po smrti matky a rovnako aj na existenciu narušených, niekedy až agresívnych vzťahov medzi mužskými súrodencami, kde základom tohto narušenia sa podľa názoru súdu stala závisť a žiarlivosť medzi nimi, ako aj hnev pre iné nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného v okolí ich rodinného domu, ktoré však neboli predmetom spornej darovacej zmluvy, ktoré získal ešte pred jej uzavretím, pričom všetky stranami uvádzané skutkové okolnosti vrátane zhodnotenia rozhodného obdobia od 12/2016 do 12/2018 ho viedli k záveru, že žaloba postavená na skutkových tvrdeniach porušovania dobrých mravov žalovaným z titulu neposkytovania starostlivosti a opatery rodičom je nedôvodná. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 257 CSP majúci za to, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, a to že žalobcovia v konaní pokračovali ako právni nástupcovia po zomrelom otcovi, ide tu teda o blízky príbuzenský vzťah medzi sporovými stranami a jednak aj pre skutočnosť, že dvaja z nich, a to žalobca 1a/ a 1c/ boli v spore nútení zotrvať z dôvodu existencie núteného spoločenstva, napriek tomu, že so sporom nesúhlasili.

2. Proti výroku II. uvedeného rozsudku o nároku na náhradu trov konania podal odvolanie žalovaný, majúci za to, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Poukázal na to, že v spore bol úspešný, keďže žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno. Do konania síce vstúpili ako dedičia po nebohom otcovi, ale práve niektorí z nich boli sami iniciátormi, aby otec pôvodnú žalobu voči nemu podal, keďže sám by k tomu nepristúpil. Vzhľadom na uvedené žiadal zmeniť výrok o nároku na náhradu trov konania tak, že mu bude priznaný v celom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalobcovia 1b/, 1d/, 1e/ z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP a žiadali ho zmeniť tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť, resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázali na to, že napriek tomu, že kvôli chorobe pôvodného žalobcu žiadali súd o vytýčenie pojednávania, tento tak neučinil, a preto pôvodný žalobca spísal vyhlásenie popisujúce ako sa žalovaný o otca nestaral, ktoré má veľkú výpovednú hodnotu, lebo korešponduje aj s vyjadrením žalobcu, ktoré je v spise a nebolo primeraným spôsobom vyhodnotenú. V spore nebolo treba dokazovať, že žalovaný sa o otca nestaral, lebo z jeho odpovede na list s výzvou na vrátenie daru vyplýva, že bol odsťahovaný, že v dome nebýval a že jeho starostlivosť o otca nebola za uvedené obdobie z jeho strany možná pre výkon práce. Zároveň preukázali, že nie žalovaný, ale jeho bratia kupovali uhlie a drevo a aj v dome kúrili a že sa o otca starali aj ich manželky a deti, keď bolo treba. O žalobcu sa bolo treba starať celodenne, lebo sa pohyboval na vozíku, keď bol vonku a v dome o barlách. Bolo ho treba obliecť, nakrmiť, urobiť osobnú hygienu. Keď bola žalovanému položená otázka ako sa staral o otca, ako mu poslušil v chorobe, dával odpoveď, že sa staral o dom, o vedľajší pozemok, ale

nikdy ako sa postaral o neho, kedy ho nakrmil, kedy mu poskytol pomoc pri pohybe. Žalobkyňa 1c/ zmenila v priebehu konania názor, keďže po otcovej smrti podpísala plnú moc, aby sa pokračovalo v konaní a na pojednávaní uviedla, že je zastúpená právnym zástupcom žalovaného a že berie žalobu späť, pričom nikomu neoznámila, prečo zmenila tento svoj postoj. Súd uviedol, že vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, ako aj výpoveďami sporových strán a svedkov, avšak listinné dôkazy nehodnotil jednotlivo a vzájomne aj s inými dôkazmi, ale vybral len tie, ktoré mohol použiť k výroku rozsudku. V odôvodnení popisuje čo z vykonaného dokazovania zistil, pričom tento popis nemá nič spoločné so zisťovaním skutkového stavu. Čiastočne popisuje listinné dôkazy, darovaciu zmluvu, vecné bremeno, výzvu na vrátenie daru, pričom sa ani jednou vetou nezaoberal tým, že pri vecnom bremene ide o osobný záväzok žalovaného, ktorý bol takto prijatý bez výhrad žalovaným a na takéto plnenie bol žalovaný vyzvaný žalobcom. Súd sa nezaoberal tým, ako si žalovaný plnil za uvedené obdobie svoj záväzok, čo bolo predmetom žaloby, ale skúmal niečo iné, t. j. či bolo postarané o žalobcu. Zistil, že najviac sa o žalobcu starala žalobkyňa 1c/, a to na základe rozhodnutia správneho orgánu za úhradu, potom žalobca 1d/ s rodinou a 1b/ s rodinou a až v poslednom rade to bol žalovaný, ktorý sa postaral len o bývanie. Zistený skutkový stav prezentovaný súdom nezodpovedá skutočne zistenému stavu, ktorý je popísaný v spise. Súd zistil, že v roku 2018 otec potreboval celodennú starostlivosť, avšak túto skutočnosť v rozsudku nevyhodnotil, a to aj napriek tomu, že ohľadom tejto skutočnosti sa malo významným spôsobom zmeniť správanie žalovaného. Mali za to, že v priebehu celého konania preukázali hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovaného, napriek tomu súd mal za to, že k takémuto porušeniu nedošlo. Žalovaný mal osobitný záväzok zo zmluvného vzťahu, s ktorým súhlasil a ktorý bol zapísaný na LV a záväzok mu vyplýval aj zo Zákona o rodine a aj napriek tomu si ho nesplnil. Súd nezákonným spôsobom vyhodnotil tvrdenia o tom, že žalovaný musel pracovať, a preto stačilo, ak sa o otca starala jeho sestra. Ak nemohol žalovaný dodržať svoj záväzok, mal uvedenú nehnuteľnosť vrátiť a potom by nastupovala jeho povinnosť zo Zákona o rodine. Nezákonný postup súdu pri hodnotení dôkazov videli v tom, že súd nevyhodnotil správanie sa žalovaného komplexne, lebo inak by zistil, že jeho vyjadrenia sa rozchádzajú, a to podľa reakcie na predložené dôkazy a nemožno ich hodnotiť ako hodnoverné. Tiež nevyhodnotil postoj a tvrdenia žalobkyne 1c/, ktoré vzhľadom na už uvedené nemožno hodnotiť ako hodnoverné. Tiež nevyhodnotil vyjadrenie žalobcu, ktorý osvedčil svoje tvrdenie pred notárom. Vyjadrenie žalobcu 1a/ nemožno hodnotiť ako hodnoverné, lebo sa na mieste trvalého bydliska nezdržoval, pretože pracuje dlhodobo v Nemecku. Vyjadrenia žalobcov 1b/ a 1d/ sú pravdivé a nič im vytknúť nemožno, takisto ako pôvodnému žalobcovi. Súd vyhodnotil predpojato výpovede svedkov v blízkom pomere k žalobcovi 1d/ (manželka a deti), ktorý mal mať ako jediný zo žalobcov skutočný záujem na pokračovaní v konaní, pričom na pokračovaní v konaní mali záujem aj žalobca 1b/ a žalobkyňa 1e/. Svedkovia pritom ani v jednej vete neklamali, rozprávali pravdivo to, čo vnímali. Ďalej poukázali na to, že medzi súrodencami za života otca nedošlo k takým sporom ako ich prezentoval súd vo svojom odôvodnení, majú za to, že bez toho, aby bol na tomto hodnotení záujem, hodnotí veci bez toho, aby vykonal dostatočné dokazovanie, aby mohol prijať takéto závery.

4. Žalobcovia 1b/, 1d/, 1e/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného mali za to, že dôkazy jednoznačne svedčia o tom, že žaloba bola podaná dôvodne, a preto navrhli, aby súd o trovách konania rozhodol až po rozhodnutí vo veci samej.

5. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť v celom rozsahu sa stotožniac s jeho skutkovými a právnymi závermi. Poukázal na to, že vykonaným dokazovaním bolo zistené, že sa voči rodičom nikdy nesprával konfliktne, nikdy im nenadával, nebránil im užívať rodinný dom a o rodičov sa staral až do ich smrti. Ako lož sa ukázalo tvrdenie žalobcov, že počas jeho neprítomnosti v čase jeho zamestnania nebolo o ich otca postarané, pričom žalobcovia nemôžu vo svoj prospech ohýbať osobný záväzok starať sa o osobu darcu do tej miery, že zaviazaná osoba z takéhoto záväzku sa mala za takýmto účelom vzdať svojho zamestnania, osobného života, rodiny a podobne.

Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcov k jeho odvolaniu voči výroku o nároku na náhradu trov konania uviedol, že v spore bol úspešný v celom rozsahu, a preto nevznikol dôvod na to, aby mu súd z akéhokoľvek dôvodu nepriznal trovy konania a právneho zastúpenia.

6. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k ich odvolaniu zotrvali na skutočnostiach uvedených v odvolaní.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov zotrval na skutočnostiach uvedených vo svojom predchádzajúcom vyjadrení.

8. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného týkajúceho sa nároku na náhradu trov konania zotrvali na svojom predchádzajúcom vyjadrení.

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov týkajúceho sa nároku na náhradu trov konania zotrval taktiež na svojom predchádzajúcom vyjadrení.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo výroku II. rozsudok podľa §ust. § 388 CSP zmenil, keďže neboli splnené podmienky ani na jeho potvrdenie, ani zrušenie.

11. Preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania žalobcovia, krajský súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správny skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, spĺňajúcimi atribúty ust. § 220 ods. 2 CSP, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani odvolatelia vo svojom odvolaní neuviedli žiadne podstatné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

12. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcov krajský súd dopĺňa, že na základe oprávnení z vecných bremien rozoznávame vecné bremená, ktoré sú spojené s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti alebo patria, ako v tomto spore, určitej osobe (§ 151n ods. 1 OZ). Subjektom vecných bremien je povinný, t. j. vlastník zaťaženej nehnuteľnosti a oprávneným osoba, v prospech ktorej sa zriaďuje vecné bremeno. Z obsahu spisu, a to konkrétne výzvy pôvodného žalobcu na vrátenie daru a jeho vyhlásenia vyplýva, že vrátenia daru sa domáhal z dôvodu, že žalovaný si neplnil povinnosti z vecného bremena spočívajúce v opatere a starostlivosti v starobe a chorobe vo vzťahu k nemu a jeho manželke v rozhodnom období, v požadovanom rozsahu, napriek tomu, že ho o to žiadal, pričom plnenie povinnosti spočívajúcej v práve doživotného bývania a pohybe v predmetnom dome namietané nebolo. Zo zmluvy o zriadení vecného bremena pritom nevyplýva povinnosť osobnej opatery a starostlivosti žalovaného o oprávnených z vecného bremena (§ 35 ods. 2 veta za poslednou čiarkou OZ) vzdajúc sa svojho zamestnania, osobného života a rodiny, pričom k zabezpečeniu opatery a starostlivosti v starobe a chorobe oprávnených, ako bolo správne konštatované súdom prvej inštancie, z jeho strany došlo. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva a medzi stranami nebolo sporné, že starostlivosť o rodičov bola zabezpečená, čo potvrdili aj odvolatelia, a to žalobca 1b/, 1d/, aj ich rodinní príslušníci. Z vykonaného dokazovania, a to z výpovedí žalovaného a žalobkyne 1c/, ktorých tvrdenia nepopreli ani ostatní žalobcovia, vyplýva, že títo sa so žalovaným a ich matkou dohodli, že starostlivosť o rodičov bude vykonávať žalobkyňa 1c/, ktorá bola v tej dobe nezamestnaná a namiesto matky začala poberať opatrovateľský príspevok na otca, keď žalovaný chodil do roboty a rovnako bola dohoda o starostlivosti o otca, keďže bola žalobkyňa 1c/ po operácii v kúpeľoch a po dohode sa o otca staral žalobca 1d/, resp. aj jeho rodinní príslušníci a ktorý za uvedené obdobie prevzal od žalobkyne 1c/ aj peniaze z ošetrovného. Žalovaným tvrdenú starostlivosť a záujem o rodičov pritom vo svojich výpovediach potvrdili žalobcovia 1a/, 1b/, 1c/.

Pokiaľ odvolatelia spochybňovali vierohodnosť tvrdení žalobkyne 1c/, krajský súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa, že to, že splnomocnila právneho zástupcu žalobcov na podanie návrhu na pokračovanie v konaní a následne na pojednávaní uviedla, že je zastúpená JUDr. Bachyncom a berie žalobu späť, je prejavom jej práva na právnu pomoc a zastúpenie v konaní, či už jedným alebo viacerými advokátmi (čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, § 89 ods. 1, 3 CSP), ako aj práva disponovať so sporom za splnenia určitých podmienok (§ 97 ods. 1, 2, 3 CSP) zdôrazňujúc, že postoj žalobkyne 1c/ k prejednávanej veci, tak ako to vyplýva z jej výpovedí pri jej výsluchoch bol v priebehu celého konania jednoznačný.

Pokiaľ odvolatelia namietali aj vyjadrenia žalobcu 1a/ ako nevhodné z dôvodu, že sa v mieste trvalého bydliska nezdržiava, pretože pracuje dlhodobo v Nemecku, krajský súd zdôrazňuje, že ani odvolatelia 1b/, 1d/, 1e/ sa v mieste bydliska oprávnených z vecného bremena celodenne vzhľadom na plnenie svojich povinností nezdržiavali (žalobkyňa 1e/ vôbec), takisto ako ani ich prípadní rodinní príslušníci, a preto ani táto námietka odvolateľov vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu 1a/ neobstojí.

Krajský súd hodnotiac všetky dôkazy, na ktoré poukazovali odvolatelia, jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, mal za to, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré následne aj správne právne podľa ust. § 630 OZ posúdil.

13. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami odvolateľov, či už v prvoinštančnom, resp. v odvolacom konaní, krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, ako vecne správny potvrdil. Vo výroku II., ktorým žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému proti žalobcom 1b/, 1d/, 1e/, ktorí zotrvali na podanej žalobe, priznal nárok na náhradu trov konania vzhľadom na jeho úspech vo veci v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP a voči žalobcom 1a/ a 1c/, ktorí zotrvali v spore len z dôvodu núteného spoločenstva a vlastnícke právo žalovaného k predmetnému rodinnému domu uznávali, v čom videl dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, nárok na náhradu trov konania nepriznal.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovanému proti odvolateľom vzhľadom na plný úspech v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu a proti žalobcom 1a/ a 1c/ mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že títo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nepodali a odvolacieho konania sa zúčastnili len v rámci nerozlučného spoločenstva, v čom videl dôvod hodný osobitného zreteľa podľa ust. § 257 CSP.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).